

[Tyroll.]

mulighed for at gennemføre disse forslag. Det er i hvert fald gendrevet fra forskellige ordføreres side i den debat, der foreløbig har været her i dag, om at man ikke skulle kunne påvirke normeringerne. Hvis man har vilje til det, kan man økonomisk via bloktilskud osv. påvirke mulighederne for, at man opnår højere normeringer rundt omkring i kommunerne. Den nævnte argumentation synes jeg derfor ikke umiddelbart der er dækning for at føre frem.

Når hr. Bertel Haarder spørger, om man vil have både i pose og i sæk, så kan jeg da kun bekræfte, at det vil man. Der har jo allerede været talt om, at man tidligere i forbindelse med finanslove osv. har begrænset den vækst, der er sket på daginstitutionsområdet, hvordan man f. eks. ved tidligere finanslovsforslag på det nærmeste har sparet 500 mill. kr. Man må konstatere, at der på den baggrund mangler 10.300 pladser i daginstitutionerne, som egentlig skulle have været etableret, men som vi ikke har fået etableret. Disse pladser ønsker vi selvfølgelig etableret, og vi har belæg for, at det kan gøres uden de store udgifter på det lønmæssige område.

Vi ønsker selvfølgelig også, at der bliver et øget antal pædagoger inden for de enkelte institutioner. Allerede før de sidste besparelser blev gennemført, var forholdene ikke ligefrem rimelige. Vi har godt nok en rapport, som er udarbejdet på socialministeriets foranledning, men der er jo siden dengang fremkommet nogle rapporter, som forsøger at gå i rette med den politik, der er blevet ført på baggrund af nogle fejlagtige indfaldsvinkler til behandlingen af problematikken i de undersøgelser, som er foranstaltet af socialministeriet.

Der er fremkommet en rapport, som er udarbejdet på initiativ af forældrerådenes samarbejdsudvalg i Brøndbyernes kommune f. eks., som er nok så væsentlig at se på. Denne undersøgelse blev foretaget, før nedskæringerne blev kørt igennem, og rapporten siger, at selv med de normeringer, daginstitutionerne havde inden april 1976, var der i mange af dagens timer så lidt personale, at en forsvarlig overvågning af børnene ikke var mulig. Denne indfaldsvinkel er væsentlig at hæfte sig ved, for normalt bliver vi jo angrebet for at ville gennemføre forskellige socialistiske målsætninger i pædagogikken, men hvis vi alene hæfter os ved, om det er muligt at klare overvågningsproblematikken via de normeringer, der var, før nedskærin-

gerne satte ind, ja, så siger rapporten om den undersøgelse, man har gennemført i Brøndbyernes kommune, at end ikke det er muligt. Man opstillede en målsætning, før man lavede denne undersøgelse. Det var en målsætning, som forældrene var med til at opsætte, og den sagde, at man i det mindste måtte stræbe efter en tryghed for denne overvågning 8 timer daglig. Det var altså målet, man satte. Derefter begyndte man at undersøge, hvordan det så satte sig igennem inden for de 53 institutioner i kommunen. De 40 af institutionerne har svaret, og det er altså på baggrund af disse besvarelser, man har forsøgt at vurdere, hvad der egentlig var situationen. For vuggestuernes vedkommende kunne målsætningen opfyldes ca. hver 10. dag. Periodevis er et gennemsnit af børnene under opsyn 4 timer om dagen. For børnehavernes vedkommende så det endnu værre ud. Her er pasning af børnene periodevis umulig i 6 af 10 daglige åbningstimer, og den effektive børnepasning svigtes i over 5 timer pr. dag på 2 ud af hver 3 dage i ugen. En forsvarlig pasning i 8 af 10 timer er således helt udelukket inden for børnehaverne, og hvert barn kan kun få 4 minutters pædagogisk kontakt pr. time med en voksen. Man har selvfølgelig også undersøgt dette for integrerede institutioner og har fundet tilsvarende urimelige vilkår. I 5 af dagens timer er børnene helt uden opsyn.

Det er altså nogle af de tal, som har interesseret forældrene i forbindelse med deres børns placering i daginstitutionerne, og nogle ret reelle tal, der som sagt blev fremlagt, før man overhovedet havde foretaget nedskæringerne. Derfor måtte konklusionen af den undersøgelse, der blev gennemført i Brøndbyernes kommune, da også være, at med den reduktion af personalet, som fandt sted i 1976, var der indtrådt en direkte uanstændig situation, der har ramt alle i daginstitutionerne og altså også ramt de pædagogiske funktioner, som jeg ikke engang har været inde på endnu. Nedskæringerne går altså ud over en masse forskellige ting, f. eks. børnenes sproglige udviklingsmuligheder, deres muligheder for at lære at klæde sig af og på, deres muligheder for at lære at gå på toilettet osv. — nogle ret banale funktioner, men hvis vi skulle videre end det i målsætningerne, så er der altså overhovedet ikke plads på baggrund af de nedskæringer, der er foretaget.

Jeg kunne selvfølgelig begynde at ride op —